

Tvivl om, at en Konkurrence af den Art kan det paagældende Erhverv ikke tage imod.

Jeg vender dermed igen tilbage til de valutasvage Lande, og dér falder det da naturligt at spørge: Er der mere nogen Fare fra disse Landes Side? Der er ingen Tvivl om, at der paa den Sag ses paa noget forskellig Maade. Nogle holder paa, at Faren nu er overstaaet, og jeg maa erkende, at der ogsaa findes Industrimænd, som mener det. Jeg kan imidlertid slet ikke forstaa, hvorfor Faren skulde være overstaaet. For saa vidt Arbejdslønnen i Tyskland endnu, omsat i danske Kroner, efter min Overbevisning er uhyre meget mindre end Arbejdslønnen her, og dette igen er Udtryk for, at Levefoden i Tyskland er saa langt lavere end Levefoden her, kan jeg ikke med min bedste Villie begribe, at man med nogen Ret kan sige, at Faren nu skulde være overstaaet. Man har villet argumentere med, at den var overstaaet, fordi Tyskland eller de valutasvage Lande ikke havde Penge til at købe Raavarer for. Deroverfor maa jeg maaske have Lov til at hævde, at et af Hovedformaalene med Genuakonferencen og alle lignende Konferencer netop var at skaffe disse Lande Laan, saaledes at de blev i Stand til at købe Raavarer. Hvis nu den Paastand, at Konkurrencen falder bort paa Grund af, at de ikke kan købe Raavarer, var rigtig, saa skulde vi og de andre valutastærke Lande jo være imod, at Tyskland og de andre valutasvage Lande fik Laan, ved hvis Hjælp de kunde indføre Raavarer. Men dér kommer saa Sammenhængen mellem de forskellige Lande, der i sidste Instans virker saaledes, at det ene Land trækker det andet med sig, ikke mindst det større, som ligger op ad det mindre. Af denne, om jeg saa maa sige, mere følelsesmæssige Grund, som sikkert vil komme til at virke højst reelt, tror jeg, vi afgjort er interesserede i, at det tyske Rige faar de Laan, det behøver. Men faar det disse Laan, er samtidig dermed den Hindring fjærnet, at det ikke kan købe Raavarer, og saa staar vi i Virkeligheden overfor Spørgsmaalet Arbejdsløns og Levefod i Tyskland og Arbejdsløns og Levefod i Danmark.

En god Side ved Afslutningen af det Forlig indenfor Arbejdskredse, der blev

sluttet for ikke saa mange Maaneder siden, den bedste efter min Mening, er dette, at Forliget var et Udtryk for, at Lønningerne gik noget mere ned, end hvad der svarede til Dyrtiden. Jeg siger ikke dette, fordi jeg synes, det er særlig rart, at man skal presse Arbejdslønnen ned, men fordi jeg tror, det er en Nødvendighed, naar man, som Forholdet er nu, ligger op ad et Land, hvis Arbejdsløns er saa uhyre meget lavere end vor, og hvis Levefod derfor ogsaa er ringere. Paa Grund af disse specielle Forhold tror jeg, det var nødvendigt, at Arbejdslønningerne blev presset noget ned, og det hilser jeg altsaa med Glæde. Jeg mener, det er ad den Vej, man maa se *efterhaanden* — jeg vil gerne lægge stærkt Tryk paa dette Ord — at komme ned paa et Niveau, som muliggør den frie Konkurrence; for at man i sidste Instans maa ind derpaa, deri er jeg ikke uenig hverken med den højtærede Landbrugsminister eller nogen anden. Det er kun Tempoet, det kommer an paa, og jeg tror ganske afgjort, at et nogenlunde jævnt og forstandigt Tempo er saa overordentlig meget at foretrække for det Anarki, som den højtærede Landbrugsminister, saa vidt jeg forstaaer ham, hvis han havde Magt, som han har Agt, vilde kaste Arbejderne kontra Arbejdsgiverne ud i.

Jeg mener altsaa, at der vedblivende er Vanskeligheder for Industrien som Følge af Konkurrencen udefra. Stiller man da nu det Spørgsmaal, om der fra Regeringens Side er gjort noget nævneværdigt for at hjælpe paa disse Forhold — ja, saa mener jeg; man desværre maa svare nej, der er ikke gjort noget nær saa betydningsfuldt, som der efter min Mening burde være gjort. Ministeriet har jo altid Mulighed for at skaffe sig Oplysninger, som andre ikke kan skaffe sig, ingen kan som Ministeriet optage en Opgave af den omfattende Natur, som der her er Tale om. Jeg maa altsaa erkende, at desværre har Venstres Regering afgjort ikke vist den Velvillie og Forstaaelse af dette Forhold, som jeg tror, det vilde have været heldigt, om den havde vist. Jeg maa paa den anden Side med Tilfredshed konstatere, at Formanden for Venstrepartiet, det ærede Medlem Hr. Brorsen, i sin Tale nylig udtalte, at Venstre havde stor Interesse for disse Forhold, og det er mit